

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Heraclidi Episcopo. 220.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἀλλήλους ὁμοθυμῶν εἰς ταῦτα ἐστὶ
κώμασεν, ἔδῃπου τὸτον παρὰ θεοῦ
κεχειροτονησάτω φαμεν, ἀλλὰ συγκε-
χωρησάτω, ἢ ὡς τὸ πᾶσαι τὴν οἰκίαν
πονησίαν ὡσπερ ὁ φαραὼ ἐξεμέσαι, ἢ
οὔτως δίκην δοῦσαι τὴν ἐσχάτω, ἢ
ὡς τὸ σωφρονίσαι τοὺς ἀμύπητος
δεομένους, ὡσπερ ὁ βαβυλώνιος τοὺς
Ἰσραελῖτας.

Ἡσαΐα. σιζ.

Δίκην ὡς πῶς κελεύεις ἀξίως ὡς
σεῖπω, τὰ θνητῶν πράγματα ἐπο-
πέυει, πμωρὸς τῶν ἀδικῶν πράξον-
των, καὶ οὐκ ἔστιν ἀνεπιτόπειτα τὰ
τῆδε. τὸ τοῦ οὐδὲ γινῶσκει, φεῦγε τὸ ἀδι-
κῆν, ἵνα καὶ τὴν πμωρίαν ἀφύγῃς.

Ἐρμολόγιος Ἐπισκόπος. σιζ.

Ἐπειδὴ γέγραπται, ὡς εὐ πρὸς πάν-
τα τὰ ἔργα ἐπίων σε, καὶ ὑπὸ τῆς ἐμαυ-
τῶν γλώττης ἔπι τὰς σὰς ἀκοὰς, ἀφ᾽
διδασκαλίας ἀξιαφῆγησον μετεχέλευον
ἀνεπιπέλω, ὅτι εἶπ᾽ ἔπιπέλλεται
παρ᾽ ἡμῶν δεξιῶν, τοῦτο τῆς ἀνοθεῖ
εἶναι νόμιζε χείματος, τῆς καὶ ἰδιότητος
σοφιστικῆς.

Ἐρμίνος Ἐπίσκοπος. σιθ.

Νυνὶ μάλλον ὅτε ἄρχης ἐπέβη,
ἀοιδίμος ἀν γένοιο καὶ ζηλωτὸς, εἰ τὸς
ἀδικήσαντας μὴ ἀμύνη, ἀλλὰ καὶ νῦν
μάλιστα πάντων τῶν λυπηρῶν λήθην
ποιήσῃ, ὅτε μάλιστα τὸ δύνασθαι σε
αὐτὸς πμωρῆσαι παρέχει ἢ τῆς ἄρ-
χῆς ἐξουσία.

Ἡρακλείδης Ἐπίσκοπος. σκ.

Ὅτι πείρα τὴν φήμην ὑποβαί-
ων, καὶ κρείττων ἀκοῆς εἰς θεῶν ἐρχο-
μῶν, ἔπος εἰκότως, καὶ ἐγκωμίων
κρείττων ἔστιν, ἐλέγχων τῶν λόγων, ὡς
τῆς ἐαυτῶν ἀξίας καταδεικνύσας. ἀλλ᾽
ἔπειδὴ εἰ καὶ ἠπῶνται οἱ λόγοι, καὶ

dicimus, verum permiffum esse: quo nimi-
rum aut Pharaonis in modum improbi-
tatem omnem suam euomat, atque ita ex-
tremo supplicio excrucietur, aut eos, qui
crudelitate opus habent, ad meliorem mē-
tem renocet, quemadmodum Rex Ba-
bylonis Iudæos.

Esaiæ. 217.

Vis numinis vltrix (ὁ quonam te nomi-
ne dignè appellem!) mortalium res inspe-
ctat, eos qui scelerati aliquid admittunt,
puniens. Nec res humanæ eo statu sunt, vt
nemo eas curet ac moderetur. Hoc igitur
cùm cognitum & exploratum habeas, in-
iustitiam fuge, vt pœnâ quoque fugias.

Hermogeni Episcopo. 218.

Quoniam scripsisti me, vt par est, omni-
ratione te pascere, atque à lingua mea in
tuas aures per doctrinam commemoratio-
ne dignam deriuo, illud rescribo, quòd si-
quid commodi atque eruditi à me scribi-
tur, hoc diuinæ ac cælestis gratiæ esse exi-
stimare debes, quæ rudes etiam & impu-
ritos sapientes efficit.

Hermينو Comiti. 219.

Nunc cùm ad imperium euectus es, ma-
iorem tibi nominis celebritatem atque
admirationem comparabis, si eos, à qui-
bus iniuria affectus es, minimè vlciscaris:
ac nunc maximè omnes molestias obli-
uioni mandes, cùm maximè ipsos vlciscē-
di potestati imperij licentia tibi præbuit.

Heraclidi Episcopo. 220.

Qui experimento famam superat, cu-
iusque aspectus & præsentia rumorem an-
tecellit, hic demum meritò laudes etiam
vincit, sermones coarguens, vt dignitate
sua inferiores. Verum quoniam, & si ser-
mones vincuntur, mentem tamen victo-

riam adipisci oportet, audendum est, ac faciendum, ut laudes eas, quæ probis & virtute præditis viris insunt, exponamus, ac literis mandemus. Triplex enim hinc commodum oritur, nempe ut & sincero animi affectu virtutem complectamur (nemo enim improbus viros probos laudare sustinet) & ab invidia puri atque immunes simus, ut pote eorum, à quibus superamur, virtutum prærogativas minimè prementes & occultantes: ac denique improbi aut pudore suffundantur, aut ad officium reuocentur. Quorum vtrumque ipsis vtile est.

Lampetio Episcopo. 221.

Ne hoc nomine indigneris (ò conspicue improborum odij alumne) quod Eusebius, impietatis, ut scripsisti, plenus, immane atque implacabile cum his qui rectè & ex virtute viuunt, bellum gerens, cum his qui vitium amplectuntur, amicitie fœdus iniri: nec quòd aut habentibus, si pecunias non accipiat, bellum infert, aut, nec bello eos laceffat, tanta accipit, quanta, si bellum intulisset, diripere potuisset. Verùm diuinam sententiam expecta.

Eidem. 222.

Quandoquidem diuina prouidentia, quòd magis suæ salutis prodigos eos, qui peccant, esse conspicit, eò magis ipsorum salutem consulit, idcirco regio & humano lenitatis præconio vtens, clamat, pœnitentiam agite: appropinquauit regnum celorum. Quòd si ij, qui peccant, admonitionem hanc contemnent ac pro nihilo putantes, lenitatem hanc, ut incuriam, damnarint, fortasse quidem in hac quoque vita, prorsus autem cum vindicandorum scelerum tempus aduenerit, non iam iis parceret, qui sibi ipsis parcere recusarunt, verùm acerbissimas ab iis, à quibus ipsius lenitas contempta est, pœnas exiget. Eòque spectat illud Scripturæ, quod ex me intelligere cupiisti, Tacui, num etiam semper tacebo, ac sustinebo? Emouebo atque exsic-

τιώ γνώμην νικᾶν, τοῦ μὲν θεοῦ καὶ τὰ
προσόντα ἐγκώμια τοῖς φιλαρέτοις
λέγειν τε καὶ γράφειν. τείλαθαρ ἔκ
τῆς συμβαίνει καλὰ. τό, τε γνησίως
ἔχειν πρὸς τιὸν ἀρετιῶν. ἕδεις γὰρ
φῶλος τοὺς ἀσδαίους ἐπαίνειν ὑπο-
μένει. τό, τε φθόνος καθαρούς εἶναι, μὴ
κρύπτοντας τῶν ὑπὲρ ἡμᾶς τὰ πλεον-
εκτήματα. τό, τε πονηρὸς, ἢ καται-
χυλέσασθαι, ἢ σφραγίσασθαι, ὡς ἐκ τέρων
αὐτοῖς ληιστελῆι.

Λαμπετίῳ ἑπισκόπῳ. σκα.

Μὴ ἀγαπάτε, ὡ μισοπνησίας πε-
ρὲς ἑλεπτον θρέμμα, εἰ Εὐσέβιος ὁ ἀπο-
βείας, ὡς γέγραφα, ἀνάπλευς, ἀσσον-
δον ἔχον καὶ ἀκήρυκτον πρὸς τοὺς ἀρε-
τῆ συνῶντας πόλεμον, πρὸς τοὺς κα-
κίαι ἀσπασζομένους ἀνένδετα, μὴ δ' ὅτι
ἢ πολέμῳ τοὺς ἔχοντες, εἰ μὴ λάβῃ
ζήματα, ἢ ἵνα μὴ πολεμήσῃ λαμ-
βάνει, ὅσα πολέμῳ λήισαζῶν ἴδνα-
το, ἀλλὰ τιὸν θεῶν ἀνάμμε ψήφον.

Τῷ αὐτῷ. σκε.

Ἐπειδὴ πλείονα ἢ θεῶν προνοία
ποιεῖται τιὸν φειδῶ τῶν ἀμαρτανόν-
των, ἢ ὅσον ἐκείνους ὅρα ἑαυτῶν ἀφει-
δουῦντας. ἄλλο τὸ βασιλικῶ καὶ φι-
λανθρώπων μακροθυμίας χρωμένη κη-
ρύγματι βοᾷ. μεταστέτε, ἡγγικει ἢ
βασιλεία τῶν ἑραίων. εἰ δ' οἱ ἀμαρ-
τάνοντες παρ' ἑδὲν θέμνοι τιὸν παρρί-
νεσιν τῆς μακροθυμίας, ὡς ἀμελείας
καταψηφίσοντα. ἴσως μὲν καὶ νῦν
πάντως δ' ὅτι ὁ χειρὸς ὅπισθεν τῆς δίκης,
ἔκ' ἐπ' φείσεται τῶν ἑαυτοῦς φειδῶν
μὴ ἀξιοσάντων, ἀλλὰ δίκας σφοδρο-
δάτας εἰσπράξεται, τοὺς τῆς μακρο-
θυμίας καταφρονήσαντας. διὸ καὶ τοῦτ'
ἔρρηθη, ὅσαρ ἠθέλησας μαθεῖν, Επισώπι-
σα, μὴ καὶ αἰσιωπήσομαι, καὶ ἀνέξο-
μαι

μην